

»Pismo svetemu očetu.«

IVANČEK je imel osem let. Zdrav in čvrst je bil kakor riba. Glavo so mu okrožali gosti kodrčki, lica je imel rdeča kakor črešnja. Imel je še dve sestrici. Ivanček je bil najstarejši. Zadnje tedne je bil nenavadno priden, saj se je pripravljaj na prvo sveto obhajilo. Že je štel dneve, kdaj bo prišel srečni trenutek, ko se bo v beli obleki uvrstil med prvoobhajance.

Od časa do časa je pa vendarle nekako povešal glavico. Zdelo se je, da ga nekaj skrbi ali moti. Mati ga je vpraševala: »Kaj pa ti je, Ivanček?« — »O nič, mamica.«

Nekoč je bil Ivanček sam v sobi. Kaj naredi? Vzame kosček papirja in peresnik pa začne pisati:

A , 17. marca 1915.

Ljubi sveti oče!

Meni je ime Ivanček Kl Letos bom šel prvič k svetemu obhajilu. Kako srečen sem, ker si rekel, da morajo otroci velikokrat iti k svetemu obhajilu!

Pa sem vseeno tudi žalosten. Naš oče je rekel včeraj mami, da ne bo šel z menoj k svetemu obhajilu, da Sveti oče, saj si ne upam zapisati! Rekel je, da se za take stvari ne briga..

Sveti oče! Bodi tako dober pa piši mojemu očetu, da mora iti. Če mu ti pišeš, bo gotovo šel z mamo in z menoj.

Jaz, Ivanček, te lepo pozdravim.

Ivanček Kl . . .

Deček je še enkrat prebral pisemce, nato je bilo treba sestaviti še naslov. Zdaj pa ni vedel, kako. Zato kar kratko napiše: »Svetemu očetu v Rimu.« Misli si je, saj bo pismoša že vedel, kje papež stanuje.

Ko pride mati domov, jo Ivanček zaprosi: »Mama, oddaj to-le pismo na pošto. Kajne, da ga ne boš brala.«

Otroci so že bili pospali; mati in oče sta bila pa še v živahnem razgovoru. Končno se spomni mati, da ima v žepu Ivančkovo pismo pa pravi: »Ivanček mi je danes izročil pismo, da bi ga oddala na pošto. Veš, Viktor, kam je pisal? — Na papeža v Rimu.«

»Pa me vendar ne misliš potegniti?«

»Ne, nikakor ne.«

»Pa kaj je otroku padlo v glavo? Ali je pismo zaprto?«

»Seveda je.«

Oče malo premišljuje, nato pa de: »Vendar ne smemo pustiti, da bi otroci kakšne neumnosti pošiljali po svetu.«

»Jaz sem obljubila, da pisma ne bom brala.«

»Daj pismo sem; kaj pa obljubljaš, ko bi morala vedeti, da je treba take reči prebrati!«

Žena mu da pismo. Oče ga odpre in čita. Žena opazuje njegove poteze na obrazu. Ko ga spet zgane, mati vpraša: »No, kaj je v pismu?«

»Nič posebnega. Ivanček je dober otrok.«

»Ali boš pismo odposlal?«

»Kaj še!«

Nato vstane, vošči »Lahko noč!« in odide k počitku.

Ta noč za očeta ni bila mirna. Večkrat je vzel pismo v roke in spet in spet prebral. Besede Ivančkove: »Pa sem vseeno tudi žalosten« — so ga motile. »Piši mojemu očetu, da mora iti k svetemu obhajilu...«

»Treba bo iti! Šel bom« — je bil sklep očetov. »Drugače nisem vreden svoje dobre žene in pridnih otročičev.«

Kadar je odslej Ivančka videl, vselej mu je vest očitala: »Kako moreš tako dobremu fantičku delati skrbi, žalost in težave? Kako moreš biti tako trd?... Ko si bil mlad, si imel tudi tako veselje in srečo kakor Ivanček.«

*

»Mamica, ali si oddala pismo na pošto?« — je vprašal Ivanček drugi dan mamo.

»Vprašaj očeta!«

»Očka, ali bo kmalu prišel odgovor?«

Oče dvigne Ivančka, ga pritisne nase in pravi: »Kmalu boš dobil odgovor.«

»Ali res, očka?«

»Prav res!«

Pri tem so se mu oči orosile.

»Ali ti je hudo, očka? Zakaj si pa žalosten?«

Oče je molčal, oblekel suknjo in odšel.

*

Dan prvega svetega obhajila sta klečala s sinčkom oče in mati v cerkvi.

Ko je duhovnik molil: »Gospod, nisem vreden...« so vsi trije ponižno pristopili k mizi Gospodovi.

MLADINSKI NOVIČAR

Šala ali slutnja? V K. je iz vrst učencev pobrala španska bolezen pridnega fantiča in mu izkopala prezgodnji grob. Gospod katehet se ga je spomnil pri uri krščanskega nauka in ga priporočil molitvi součencev. »Kdo neki bo zdaj prvi med vami, ki ga bo Bog poklical?« — je pristavil z vso resnostjo skrbni veroučitelj. Kar v naglici, brez premisleka, skoči kvišku živahen deček in zakliče v mladostni lahkomišljenosti: »Jaz, gospod katehet!« — »Vsedi se in nikar se ne norčuj!« ga zavrne duhovni vzgojitelj. In kaj je bilo! Čez dva tedna se je drzni fantič pri igri ranil na kolenu. Noga je jela otekati, bolečine so rastle. Čez dva dni je bil fantič mrlič. Zastrupljenje krvi je bilo vzrok nenadne smrti. Znabiti je imel deček le nekako slutnjo?

Z medvedom se ni šaliti. Ob Renu v Pfalci so pripeljali cigani v vas tudi medveda, ki je znal plesati. To je bilo veselja med mladino! Neki deček je hotel medveda malo pogladiti. Medved pa ne pozna šale. Savsnil je po dečkovem obrazu, da je bil naenkrat ves krvav. Imel bo zdaj deček vse življenje razdrapan obraz. Za nebesa mu to ne bo škodovalo, a medvedove muhe si bo dobro zapomnil.

Le eno... Katehet ponavlja v šoli in izprašuje učence o zakramentu svete pokore. Vprašanje: »Kaj naj storimo, da vredno prejmemo zakrament svete pokore?« — je bilo takoj povoljno rešeno. (Najprej prosimo svetega Duha pomoči in potem po vrsti opravimo pet reči: izpraševanje vesti, kesanje, trdni sklep, spoved, zadoščevanje.) — »Zdaj pa vprašanje, ki je podobno, pa ga s tem besedilom ni v katekizmu.« nadaljuje gospod katehet: »Koliko reči je potrebnih, da vredno prejmemo zakrament presvetega Rešnjega Telesa?« ... Vse tiho. Kmalu pa dvigne skromno dekletce roko in pravi: »Samo ena reč je potrebna: čisto srce.« — Ali se ni pravilno in točno odrezala?